

Česká republika
NÁLEZ
Ústavního soudu

Jménem republiky

Ústavní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Pavla Šámala a soudců Josefa Fialy (soudce zpravodaje) a Jana Filipa o ústavní stížnosti obchodní korporace **ROKOSPOL, a. s.**, sídlem Krakovská 1346/15, Praha 1 – Nové Město, zastoupené Mgr. Erikem Janíkem, advokátem, sídlem náměstí T. G. Masaryka 966/14, Břeclav, proti usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2020 č. j. 32 Cdo 1165/2020-127, rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. prosince 2019 č. j. 74 Co 101/2018-103 a rozsudku Okresního soudu ve Zlíně ze dne 27. března 2018 č. j. 20 C 267/2017-42, za účasti **Nejvyššího soudu, Krajského soudu v Brně a Okresního soudu ve Zlíně**, jako účastníků řízení, takto:

- I. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2020 č. j. 32 Cdo 1165/2020-127 bylo porušeno stěžovatelčino ústavně zaručené základní právo na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.**
- II. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. června 2020 č. j. 32 Cdo 1165/2020-127 se ruší.**
- III. Ve zbývající části se ústavní stížnost odmítá.**

Odůvodnění

I.

Skutkové okolnosti případu a obsah napadených rozhodnutí

1. Ústavní stížností (v průběhu řízení doplněnou o další odůvodnění) podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) a § 72 a násl. zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o Ústavním soudu“), se stěžovatelka domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí s tvrzením, že jimi bylo porušeno její základní právo na soudní ochranu (spravedlivý proces) podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a současně došlo k porušení jejího práva vlastnit majetek podle čl. 11 Listiny.

2. Z ústavní stížnosti, doručených písemností a vyžádaného spisu Okresního soudu ve Zlíně (dále jen „okresní soud“) sp. zn. 20 C 267/2017 se podává, že stěžovatelka žalobou navrhovala zrušení specifikovaného usnesení o schválení smíru. K věci uvedla, že Ing. J. V., Ph.D., se žalobou u Městského soudu v Praze domáhal po stěžovatelce zaplacení částky 5 573 137 Kč s příslušenstvím [z důvodu místní nepříslušnosti byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) a vedena pod sp. zn. 8 Cm 100/2013]. V průběhu řízení se stěžovatelka a Ing. J. V., Ph.D., dohodli, že řízení ukončí smírem, na jehož základě mu stěžovatelka zaplatí částku 3 600 000 Kč včetně daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“), a to ve třech splátkách, a

Ing. J. V. , Ph.D., vystaví ke každé platbě daňový doklad; usnesením krajského soudu ze dne 1. 11. 2016 sp. zn. 8 Cm 100/2013-168 byl schválen smír v tomto znění:

I. Žalovaný se zavazuje uhradit žalobci na účet XX částku 3 600 000 Kč, tato částka obsahuje daň z přidané hodnoty a bude žalovaným uhrazena takto: 1 800 000 Kč do 12. 12. 2016, 900 000 Kč do 19. 6. 2017 a 900 000 Kč do 11. 12. 2017. Žalobce se zavazuje vystavit ke každé platbě daňový doklad do 15 dní od přijetí platby.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobci se po právní moci usnesení vrátí soudní poplatek ve výši 222 928 Kč.

3. K průběhu jednání o smíru stěžovatelka uváděla, že každá strana učinila návrhy na výši částky, včetně DPH. Ing. J. V. , Ph.D., neakceptoval její návrh na zaplacení částky 3 070 000 Kč jako částku včetně DPH a požadoval navýšení částky o DPH, které bude muset jako plátce DPH odvést státu (Ing. J. V. , Ph.D., již v žalobě a také při jednání o soudním smíru požadoval zaplacení částky s DPH v zákonné výši s odůvodněním, že je registrovaný jako plátce DPH). Po schválení smíru mu stěžovatelka zaplatila první a druhou splátku navýšenou o DPH, Ing. J. V. , Ph.D., jí nevystavil řádný daňový doklad s vyčíslenou DPH, a proto stěžovatelka nemohla požádat o vrácení DPH. Z veřejně přístupných zdrojů stěžovatelka zjistila, že Ing. J. V. , Ph.D., byl veden jako plátce DPH od 1. 4. 2008 do 20. 10. 2015. Skutečnost, že jeho registrace jako plátce DPH na základě jeho žádosti zanikla již ke dni 20. 10. 2015, Ing. J. V. , Ph.D., před stěžovatelkou i před soudem úmyslně zatajil, čímž dosáhl toho, že v rozporu s příslušným daňovým zákonem byla jistina navýšena o DPH, kterou si ponechal a státu neodvedl. Tímto vznikla stěžovatelce újma, neboť nemůže nárokovat vrácení zaplacené DPH. Ing. J. V. , Ph.D., podle stěžovatelky postupoval ryze účelově, záměrně neoznámil zrušení své registrace plátce DPH, čímž stěžovatelku v procesu schvalování soudního smíru (a také soud) uvedl v omyl.

4. Okresní soud napadeným rozsudkem stěžovatelčinu žalobu zamítl (I. výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (II. výrok). V odůvodnění konstatoval, že dospěl k závěru o nedůvodnosti žaloby, neboť schválený smír není podle hmotného práva neplatný. Okolnost, že ve smíru je uvedeno, že částka 3 600 000 Kč obsahuje DPH, pouze precizuje tuto dohodu, tedy, že se tato částka již nebude navyšovat.

5. Proti rozsudku okresního soudu podala stěžovatelka odvolání, v němž brojila proti tomu, jak zahrnutí DPH do celkové částky posoudil okresní soud. Podle jejího názoru okresní soud svým rozhodnutím zlegalizoval stav, kdy musí navíc vyplatit Ing. J. V., Ph.D., také DPH, na kterou neměl vůbec nárok. Krajský soud dospěl k závěru, že stěžovatelčin omyl o plátcovství DPH Ing. J. V., Ph.D., nebyl vyvolán jeho lstí, a proto nemůže být důvodem ke zrušení soudního smíru, tudíž napadeným rozsudkem potvrdil rozsudek okresního soudu (I. výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení (II. výrok).

6. Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu dovoláním, jehož předpoklady přípustnosti spatřovala v tom, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení odvolací soud řešil otázku, která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla řešena, případně má tato otázka být dovolacím soudem posouzena jinak. Za takovou otázku považovala posouzení platnosti uzavřeného smíru (narovnání) v souvislosti s neexistujícím nárokem Ing. J. V., Ph.D., na zaplacení DPH, a to za situace, kdy Ing. J. V. , Ph.D.,

vědomě zamlčel, že není jako plátce DPH u místně příslušného finančního úřadu registrován, a tudíž nemá povinnost DPH státu odvést. Krajský soud podle stěžovatelky tuto otázku posoudil v rozporu s právními předpisy a také principem formální logiky, když svým rozhodnutím *de facto* uzavřel, že Ing. J. V., Ph.D., si smí ponechat částku DPH, přestože ta náleží výlučně státu. Nejvyšší soud napadeným usnesením dovolání odmítl (I. výrok) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení (II. výrok). V odůvodnění uvedl, že stěžovatelka nedostála povinnosti vymezit, které z hledisek uvedených v § 237 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), považuje pro řešení vymezené právní otázky za splněné. Konstatoval, že vymezení přípustnosti dovolání, v němž by bylo uvedeno správně více předpokladů u téže otázky, se navzájem vylučuje, a proto není způsobilým vymezením přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. Z povahy věci vyplývá, že v konkrétním případě může být splněno vždy pouze jedno ze zákonem stanovených kritérií přípustnosti dovolání; splnění jednoho kritéria přípustnosti dovolání vylučuje, aby současně pro řešení téže otázky bylo naplněno kritérium jiné. Dále Nejvyšší soud zdůraznil, že čtvrtý z předpokladů přípustnosti dovolání (jiné posouzení vyřešené právní otázky) míří pouze na právní otázky vyřešené dovolacím soudem v jeho dosavadní rozhodovací praxi, od jejíhož řešení by se měl odklonit (posoudit tuto otázku jinak), a nikoli na případ, je se patrně domnívá stěžovatelka, že má dovolací soud posoudit jinak otázku vyřešenou soudem odvolacím. Zamýšlela-li stěžovatelka uplatnit čtvrtý z předpokladů přípustnosti dovolání, musí být z dovolání zjistitelné, od kterého svého řešení otázky hmotného nebo procesního práva se má (podle mínění stěžovatelky) dovolací soud odchýlit, a upozornil, že stěžovatelka neuvedla žádnou judikaturu dovolacího soudu, od níž by se měl v dané věci odchýlit.

II.

Argumentace stěžovatelky

7. Stěžovatelka po vyličení skutkových a právních okolností sporu připouští omezené možnosti soudního přezkumu schváleného smíru, je však přesvědčena o její možnosti dovolat se žalobou zrušení smíru, protože Ing. J. V., Ph.D., úmyslně zamlčel, že není registrován jako plátce DPH, čímž ji uvedl v omyl. Obecným soudům stěžovatelka vytýká příliš úzké a formalistické posouzení věci, když pominuly podstatnou okolnost, tedy že DPH přísluší pouze státu.

8. V doplnění ústavní stížnosti stěžovatelka podrobněji odůvodnila námitky vůči usnesení Nejvyššího soudu, neboť se neztotožňuje se závěrem, že v konkrétním případě může být uvedeno vždy jen jedno ze zákonných kritérií přípustnosti dovolání. Podle jejího názoru je patrné, že v dovolání jasně vymezila právní otázku, kterou je posouzení platnosti smíru v souvislosti s neexistujícím nárokem na zaplacení DPH, neboť Ing. J. V., Ph.D., zamlčel, že není registrován jako plátce DPH, a tudíž tuto daň státu neodvádí, a jde o otázku, která v judikatuře Nejvyššího soudu doposud nebyla řešena. Nemůže tudíž dojít k odmítnutí dovolání pouze z toho důvodu, že stěžovatelka dle dovolacího soudu naznačila také čtvrtý z předpokladů přípustnosti dovolání. Neuvedla-li žádnou judikaturu z rozhodovací praxe Nejvyššího soudu, od jejíhož řešení by se měl dovolací soud odchýlit, je zřejmé, že uvedený předpoklad přípustnosti nezamýšlela uplatnit. Postup Nejvyššího soudu považuje za přepjatý formalismus, kterým došlo k porušení jejího práva na soudní ochranu. K tomu dodala, že uvedený „justiční precedens“, kdy účastník

si zajistí platbu s DPH a následně DPH neodvede státu, protože nemá vůbec povinnost DPH odvádět, by mohl být použitý i jako návod.

III.

Vyjádření účastníků řízení a vedlejšího účastníka řízení

9. Soudce zpravodaj podle § 42 odst. 4 zákona o Ústavním soudu zaslal ústavní stížnost k vyjádření účastníkům řízení a Ing. J. V., Ph.D., jemuž náleželo postavení vedlejšího účastníka řízení o ústavní stížnosti.

10. Nejvyšší soud sdělil, že setrvává na důvodech odmítnutí dovolání, protože stěžovatelka nevymezila stanoveným způsobem předpoklady přípustnosti dovolání, tudíž jeho rozhodnutím nebylo porušeno právo stěžovatelky na spravedlivý proces ani právo vlastnit majetek. Návrh na rozhodnutí o ústavní stížnosti Nejvyšší soud neformuloval.

11. Krajský soud má za to, že právo stěžovatelky na soudní ochranu ani právo vlastnit majetek nebylo jeho postupem porušeno. Dále se zabýval vlivem daňové registrace žalobce na výši povinnosti zaplatit dlužnou částku. Pro případ, že by bylo o ústavní stížnosti věcně rozhodováno, se krajský soud domnívá, že by měla být pro nedůvodnost zamítnuta.

12. Podle okresního soudu k porušení ústavně garantovaných práv stěžovatelky nedošlo a ani dojít nemohlo. Okresní soud připomíná, že stěžovatelka byla v řízení u krajského soudu, v němž byl schválen smír, zastoupena advokátem, který měl a mohl posoudit konsekvence uzavíraného soudního smíru. Stěžovatelka přehlíží, že bylo sjednáno, že jde o částku konečnou, a že Ing. J. V., Ph.D., není oprávněn k přiznané částce požadovat jakékoliv další úhrady v souvislosti se svými daňovými povinnostmi. Podle okresního soudu by měla být ústavní stížnost odmítnuta jako zjevně neopodstatněná.

13. Ing. J. V., Ph.D., se výslovně vzdal práva být vedlejším účastníkem, nicméně současně ve stručnosti popsal svůj podíl na kapitálovém posílení stěžovatelky.

14. Soudce zpravodaj nezasílal doručená vyjádření účastníků řízení stěžovatelce na vědomí a k případné replice, neboť z nich nevyšly najevo žádné nové, pro věc významné, skutečnosti.

IV.

Procesní předpoklady řízení před Ústavním soudem

15. Ústavní soud posoudil splnění procesních předpokladů řízení a shledal, že ústavní stížnost byla podána včas oprávněnou stěžovatelkou, která byla účastnicí řízení, v němž byla vydána rozhodnutí napadená ústavní stížností. Ústavní soud je k jejímu projednání příslušný. Stěžovatelka je právně zastoupena v souladu s [§ 29 až 31](#) zákona o Ústavním soudu. Ústavní stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka před jejím podáním vyčerpala veškeré zákonné procesní prostředky ochrany svých práv (§ 75 odst. 1 téhož zákona *a contrario*).

V.

Posouzení opodstatněnosti a důvodnosti ústavní stížnosti

16. Ústavní soud je soudním orgánem ochrany ústavnosti (čl. 83 Ústavy), který stojí mimo soustavu soudů (čl. 91 odst. 1 Ústavy), a vzhledem k tomu jej nelze, vykonává-li svoji pravomoc tak, že na základě čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy rozhoduje o ústavní stížnosti proti pravomocnému soudnímu rozhodnutí, považovat za další, „superrevizní“ instanci v systému obecné justice, oprávněnou vlastním rozhodováním (nepřímo) nahrazovat rozhodování obecných soudů; jeho úkolem je „toliko“ přezkoumat ústavnost soudních rozhodnutí, jakož i řízení, které jejich vydání předcházelo. Vzhledem k tomu je nutno vycházet z pravidla, že vedení řízení, zjišťování a hodnocení skutkového stavu, výklad podústavního práva a jeho použití na jednotlivý případ je v zásadě věcí obecných soudů a o zásahu Ústavního soudu do jejich rozhodovací činnosti lze uvažovat za situace, kdy je jejich rozhodování stíženo vadami, které mají za následek porušení ústavnosti (tzv. kvalifikované vady); o jaké vady přitom jde, lze zjistit z judikatury Ústavního soudu. Proces výkladu a použití podústavního práva pak bývá stíženo takovouto vadou zpravidla tehdy, nezohlední-li obecné soudy správně (či vůbec) dopad některého ústavně zaručeného základního práva (svobody) na posuzovanou věc, nebo se dopustí – z hlediska řádného procesu – neakceptovatelné „libovůle“, spočívající buď v nerespektování jednoznačně znějící kogentní normy, nebo ve zjevném a neodůvodněném vybočení ze standardů výkladu, jenž je v soudní praxi respektován, resp. který odpovídá všeobecně přijímanému (doktrinálnímu) chápání dotčených právních institutů [nález ze dne 25. 9. 2007 sp. zn. Pl. ÚS 85/06 (N 148/46 SbNU 471)].

17. Z uvedených hledisek přezkoumal Ústavní soud napadená soudní rozhodnutí, tj. (toliko) z pohledu porušení ústavně zaručených základních práv a svobod, jak je stěžovatelkou namítáno v ústavní stížnosti, a dospěl k závěru, že ústavní stížnost je zčásti důvodná.

18. Stěžovatelčina argumentace je soustředěna nejprve na možnost zrušení soudem schváleného smíru z důvodu jejího omylu vyvolaného žalobcem s ohledem na (ne)existenci jeho povinnosti odvést státu DPH (viz bod 7.) a posléze na postup Nejvyššího soudu při odmítnutí jejího dovolání (bod 8.).

19. V návaznosti na uvedená zjištění je třeba uvést, že ústavně zaručené právo na soudní ochranu podle [čl. 36 odst. 1 Listiny](#) garantuje jednotlivci možnost domáhat se stanoveným postupem ochrany svých práv před nezávislým a nestranným soudem, případně před jiným orgánem. Tento postup k ochraně práv jednotlivce není upraven ústavními předpisy, nýbrž je regulován v zákonných procesních předpisech ([čl. 36 odst. 4 Listiny](#)), které kogentně stanoví, jakými konkrétními způsoby a procesními instituty lze právo na soudní a jinou právní ochranu realizovat. Dodrží-li jednotlivce stanovený postup a soud (jiný orgán) přesto odmítne o jeho právu rozhodnout, dochází k porušení práva na soudní ochranu, k ústavně nepřijatelnému odepření spravedlnosti (*denegationis iustitiae*). To platí i pro řízení o dovolání před Nejvyšším soudem, neboť i když dovolání představuje mimořádný opravný prostředek, jehož existence sama nepoživá ústavněprávní ochrany, rozhodování o něm – je-li už takový opravný prostředek v právním řádu zaveden – není vyjmuta z rámce ústavněprávních principů a ústavně zaručených práv a svobod [viz např. nález ze dne 19. 7. 2016 sp. zn. [I. ÚS 2804/15](#)].

(N 132/82 SbNU 163)].

20. Se zřetelem k naznačenému účelu dovolání Ústavní soud zkoumal, zda posouzení stěžovatelkou formulované otázky Nejvyšším soudem je ústavně konformní a zda by postup tohoto soudu mohl být kvalifikován jako odmítnutí spravedlnosti. Přitom respektoval notorietu, že dovolání je procesním úkonem, jehož *essentialia* jsou *de lege lata* vymezena v [§ 241a odst. 2 o. s. ř.](#) V dovolání musí být vedle obecných náležitostí (§ 42 odst. 4 o. s. ř.) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu se rozhodnutí napadá, vymezení důvodu dovolání, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a o. s. ř.) a čeho se dovolatel domáhá (dovolací návrh). Je patrné, že jednou, nikoliv jedinou, obsahovou náležitostí řádného dovolání, je tvrzení, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. [Občanský soudní řád](#) (zejména po novelizaci provedené zákonem č. [404/2012 Sb.](#)) reguluje předpoklady přípustnosti dovolání, jako mimořádného opravného prostředku, v § 236 až 239. Samotná mimořádnost tohoto opravného prostředku se projevuje v několika aspektech, kromě jiného i v přísně regulovaných předpokladech přípustnosti. [Občanský soudní řád](#) nejprve stanoví obecně množinu rozhodnutí, proti nimž je dovolání přípustné (§ 236 odst. 1), což pak blíže pozitivně upřesňuje významem řešené otázky hmotného nebo procesního práva reflektující její význam pro judikaturní praxi a korespondující pozici Nejvyššího soudu v této oblasti (§ 237, s doplňky v § 238a) a negativně prostřednictvím výluk, např. zájmem na nezpochybitelnosti pravomocných rozhodnutí, bagatelní výši peněžitého plnění aj. (§ 237). Z této právní úpravy vyplývá, že dovolatel je povinen formulovat relevantní otázku a posléze ji zařadit pod některý ze čtyř typových předpokladů přípustnosti:

- při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu [v takovém případě je zapotřebí alespoň stručně uvést, od kterého rozhodnutí, respektive od kterých rozhodnutí se konkrétně měl odvolací soud odchýlit, k tomu viz 3. výrok stanoviska Ústavního soudu ze dne 28. 11. 2017 sp. zn. [Pl. ÚS-st. 45/16 \(460/2017 Sb.\)](#)], nebo
- která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena (zde je třeba vymezit, která právní otázka, na níž závisí rozhodnutí odvolacího soudu, nebyla v rozhodování dovolacího soudu dosud vyřešena), nebo
- je dovolacím soudem rozhodována rozdílně (zde je třeba vymezit rozhodnutí dovolacího soudu, která takový rozpor v judikatuře dovolacího soudu mají podle názoru dovolatele zakládat a je tak třeba tyto rozpory odstranit), anebo
- má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak (zde je zapotřebí vymezit příslušnou právní otázku, její dosavadní řešení v rozhodovací praxi dovolacího soudu a alespoň stručně uvést důvody, pro které by měla být dovolacím soudem posouzena jinak).

Jde tedy jednak o diformitu, o chybějící prejudikaturu, potřebu sjednocení dovolací judikatury a požadavek na judikaturní odklon [viz též nález ze dne 13. 3. 2018 sp. zn. III. ÚS 3045/17 (N 47/88 SbNU 633)].

21. V posuzované věci Ústavní soud zjistil, že stěžovatelka vymezenou otázku posouzení platnosti uzavřeného smíru v souvislosti s nárokem na zaplacení DPH (srov. bod 7.) primárně klasifikovala jako otázku, k níž chybí prejudikatura, a toliko případně jako otázku vyžadující judikaturní odklon. Závěr Nejvyššího soudu, že vymezení přípustnosti dovolání, v němž by bylo uvedeno správně více předpokladů u téže otázky, se navzájem vylučuje, a proto není způsobilým vymezením přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř.

(str. 2., čtvrtý odstavec odůvodnění napadeného usnesení), je sice logický, avšak jen v abstraktní rovině. Je totiž zřejmé, že stěžovatelka vymezila právní otázku, u níž uvedla, že dosud nebyla v rozhodování dovolacího soudu řešena, a „jen“ *in eventum* jako otázku, která by měla být dovolacím soudem řešena jinak. Využije-li dovolatel při vymezení předpokladu přípustnosti jeho dovolání vícero možností plynoucích z § 237 o. s. ř. jako „případných“ předpokladů v jejich posloupnosti, neporušuje tím požadavek, že v konkrétním případě může být splněno vždy pouze jen jedno za zákonem stanovených kritérií přípustnosti dovolání (nejde tedy o situaci v odkazovaném usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 6. 2019 sp. zn 26 Cdo 1590/2014).

22. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že Nejvyšší soud se přípustností dovolání na základě této otázky nezabýval, naopak se jejímu řešení vyhnul, když shledal údajnou konkurenci dvou předpokladů přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. Přitom nelze dospět k závěru, že by šlo o otázku zjevně irelevantní, neboť na jejím vyřešení závisí, resp. může záviset, zda stěžovatelčina žaloba, kterou se domáhá zrušení smíru, bude úspěšná.

23. Ústavní soud z výše uvedených důvodů uzavřel, že ve stěžovatelčině věci Nejvyšší soud neposoudil vznesenou otázku odůvodňující přípustnost dovolání, ač tak učinit mohl a měl, čímž porušil její právo na soudní ochranu zaručené v [čl. 36 odst. 1 Listiny](#), a proto ústavní stížnosti v části směřující proti usnesení Nejvyššího soudu vyhověl a napadené rozhodnutí podle [§ 82 odst. 3 písm. a\) zákona o Ústavním soudu](#) zrušil. Podle požadavku minimalizace zásahů do rozhodovací činnosti obecných soudů nepřistoupil Ústavní soud ke zrušení rozsudku krajského soudu a rozsudku okresního soudu, zejména i proto, že výtky tohoto nálezu mají ryze právní povahu a míří do hodnocení přípustnosti dovolání; jeho nové zhodnocení umožní Nejvyššímu soudu naplnit svoji úlohu při zajišťování jednoty judikatury, která mu podle § 14 odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve znění pozdějších předpisů, náleží. Z tohoto důvodu Ústavní soud ve zbývající části odmítl ústavní stížnost jako nepřípustnou podle § 43 odst. 1 písm. e) ve spojení s [§ 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu](#). Takto rozhodl bez přítomnosti účastníků mimo ústní jednání, neboť měl za to, že od něho nelze očekávat další objasnění věci ([§ 44 zákona o Ústavním soudu](#)).

Poučení: Proti rozhodnutí Ústavního soudu se nelze odvolat.

V Brně dne 23. března 2021

Pavel Šámal
předseda senátu